

Prolog

TODD ÎȘI AJUSTĂ POZIȚIA scaunului acționat electric, tapițat cu piele, și zâmbi. Ei, asta numea el viață plăcută: să conducă automobilul de-a lungul coastei californiene, cu șoseaua întinzându-se, goală, în fața lui, cu viteza de croazieră fixată la optzeci de kilometri pe oră, aerul condiționat la douăzeci de grade și cafeaua braziliană păstrată la cald în suportul termic. Unii ar fi spus că era mai bine să se afle în pielea tipului tolănit pe bancheta din spate, în loc să-i fie șofer, însă lui Todd îi plăcea așa cum era. Mai bine să fii bodyguard decât tipul care are nevoie de așa ceva.

Predecesorul său, Russ, fusese mai ambițios de fel, ceea ce poate că-i explică dispariția de acum două luni. Pariurile încheiate în jurul dozatorului de apă din birou erau împărțite jumătate-jumătate între cei care presupuneau că domnul Kristof Nast se săturase, în sfârșit, de nesupunerea bodyguardului său, și cei care se gândeau că Russ căzuse victima ambițiilor personale ale lui Todd. Tâmpenii, desigur. Nu că Todd n-ar fi fost în stare să ucidă ca să obțină slujba aceasta, însă Russ era un Ferratus. Todd n-ar fi știut nici măcar *cum* să-l ucidă.

Todd dedusese că familia Nast s-ar afla în spatele dispariției subite a lui Russ, însă asta nu-l deranja. Când te angajezi în

serviciul unei Cabale, trebuie să știi la ce să te aștepți. Oferă-le respectul și loialitatea ta, și ai parte de cea mai tihnită slujbă din lumea supranaturală. Încearcă să-i înșeli, și-și vor revărsa răzbu-narea asupra ta până în Viața de Apoi. Bine măcar că familia Nast nu era chiar atât de rea ca St. Cloud. Dacă erau adevărate zvonurile, cu privire la ce-i făcuse familia St. Cloud șamanului ăla? Todd se cutremură. Frate, dar cât era de bucuros...

Văzu fulgerul unor faruri în oglinda laterală. Își întoarse privirea spre ea și zări o mașină de patrulare a poliției statale în spatele lui. Dumnezeuule, de unde mai apăruse și asta? Își verifică vitezometrul. Fix optzeci. Făcea drumul acesta de două ori pe lună, și știa că limita de viteză nu se schimba de-a lungul porțiunii respective.

Încetini, așteptându-se ca mașina poliției să treacă vâjâind pe lângă el. Numai că ea îi rămase în urmă. Clătină din cap. Câte autoturisme îl depășiseră doar de o oră încoace, mergând cu o sută zece, sau chiar mai mult? A, dar nu fuseseră limuzine Mercedes, proiectate la comandă. E preferabil să tragi pe dreapta pe cineva care ar fi dispus să-ți strecoare vreo câțiva poli, doar ca să evite săcâiala unui proces-verbal. Dacă era așa, își aleseseră pe cine nu trebuia. Kristof Nast nu se obosea să mituiască simpli polițiști de circulație.

În timp ce semnaliza și trăgea pe dreapta, Todd coborî paravanul care-l despărțea de pasagerul său. Nast vorbea la telefonul mobil. Îl auzi spunând ceva, apoi îl văzu îndepărtându-și aparatul de ureche.

— Am fost trași pe dreapta, domnule. Aveam viteza de croazieră fixată la limita legală.

Nast clătină aprobator din cap.

— Se mai întâmplă. Avem timp berechet. Ia procesul-verbal și atât.

Todd ridică la loc paravanul și coborî geamul din dreptul lui. Privi în oglinda laterală cum se apropie polițistul. Ba nu, *polițista*.

Și încă una drăguță. Suplă, cam pe la treizeci de ani, cu părul roșu până la umeri și un bronz californian. Totuși, uniformă ar fi putut să-i vină mai bine. Părea să fie cu vreo două numere prea mare, probabil căpătată de la un coleg bărbat.

— Bună dimineața, agent, o salută, scoțându-și ochelarii de soare.

— Permisul și talonul.

I le întinse, însoțindu-le cu un zâmbet. Chipul polițistei rămase impasibil, ochii și expresia lor ascunzându-se în spatele lentilelor fumurii.

— Vă rog, coborâți din vehicul.

Todd oftă și deschise portiera.

— Care ar putea să fie problema, agent?

— Far din spate defect.

— Of, fir-ar să fie. Bine, atunci. Scrieți-mi procesul-verbal și-o să-l reparăm noi în San Fran.

Când coborî pe șoseaua pustie, femeia se întoarse și porni spre spatele vehiculului.

— Cum explicați asta? îl întrebă.

— Ce să explic?

În timp ce se ducea spre ea, inima începu să-i bată un pic mai repede, însă își atrase atenția singur că nu avea cum să fie o problemă gravă. Cei din familia Nast nu-și foloseau niciodată mașinile pentru ceva ilegal. Totuși, pentru orice eventualitate, își flexă degetele, apoi strânse pumnii. Își simți buricele degetelor frigându-i palmele.

Aruncă o privire spre mașina de patrulare a poliției, oprită la doar o jumătate de metru în spatele celei a lui. Era goală. Bun. Dacă situația ar deveni neplăcută, n-ar fi nevoie să-și facă griji decât în privința femeii.

Polițista se strecură în strâmtul interval dintre cele două automobile, se aplecă și examinează ceva, aflat imediat în dreapta farului

din stânga. Se încruntă, ieși dintre mașini și făcu un gest spre bara de protecție.

— Explicați-mi asta, ceru ea.

— Ce să explic?

Femeia își încleștă fălcile și-i făcu semn să privească și singur. Fu nevoit să se întoarcă într-o rână ca să încapă între mașini. Ce, ea nu putea să dea înapoi? Doar îl vedea că e un tip masiv. Se aplecă pe cât putu mai mult și privi cu atenție bara.

— Nu văd nimic, zise.

— Dedesubt, replică ea, tăios.

Javra. Ce, murea dacă arăta puțină politețe? Doar n-o contrazisese cu nimic.

Se lăsă în genunchi. Doamne, era intervalul mai strâmt decât i se păruse, sau mai pusese ceva kilograme pe el? Bara de protecție din față a mașinii de poliție îi apăsă șalele.

— Ăăă... n-ați putea să vă dați mașina un pic înapoi? Vă rog?

— O, ce rău îmi pare! E mai bine așa?

Mașina de patrulare zvâcni înainte, ținându-l în loc. Tot aerul îi zbură din plămâni. Deschise gura să urle la ea, să dea înapoi, dar își dădu seama că ea rămăsese tot lângă automobil... iar motorul acestuia nu fusese pornit. Se prinse cu mâinile de bara de protecție a limuzinei și împinse. Mirosul de cauciuc ars umplu aerul.

— Hai, fii serios, îi zise femeia, aplecându-se spre el. Poți mai mult. Să te văd că pui un pic de forță adevărată.

Când dădu s-o lovească, ea făcu un pas înapoi, cât să n-o mai poată ajunge, și izbucni în râs. Todd încercă să spună ceva, însă nu avu aer decât pentru un mormăit. Se împinse încă o dată în bara de protecție. Fâșia de cauciuc i se topi în degete, însă mașina nu se clinti.

— Nu ești decât Igneus? zise ea. Cabalele înseamnă că duc într-adevăr lipsă de semi-demoni. Poate că, până la urmă, o exista o breșă și pentru mine. Stai cuminte acum, că mă întorc.

Leah deschise portiera din dreptul volanului și se sui pe scaunul din față. Își plimbă privirea peste șirurile de butoane ale bordului. Chiar că se exagera cu electronica! Ei, acum care dintre ele...

Paravanul dintre scaune zbârnâi. Bun, asta o scutea de oste-neală.

— S-a rezolv...? începu Nast. Dar, văzând-o, se întrerupse. Își ridică o mână, doar puțin, din poală, mișcându-și degetele în timp ce întredeschidea gura.

— Hei, hei, zise Leah. Fără descântece.

Centura de siguranță a lui Nast se strânse la maximum, imobilizându-l atât de repede, încât îl făcu să icnească.

— Ține-ți mâinile la vedere, îi ordonă Leah.

Ochii lui Nast aruncară vâpăi. Degetele îi zvâcniră, și Leah fu brusc trântită pe spate, izbindu-se de bordul mașinii.

— OK, pe asta mi-am meritat-o, recunosc eu, zâmbind, în timp ce-și îndrepta la loc spinarea. Privi spre centura lui de siguranță. Aceasta se mai slăbi. E mai bine? îl întreabă.

— Ți-aș propune să te gândești cu toată seriozitatea la ceea ce faci, replică Nast, care-și potrivi sacoul și se așeză mai bine pe locul lui. Mă îndoiesc că este drumul pe care ți-ai dori s-o apuci.

— Hei, află că nu sunt nici proastă, nici sinucigașă. N-am venit ca să-ți fac vreun rău. Nu i-am făcut rău nici măcar bodyguardului tău. Mă rog, nimic din ceea ce n-ar putea să vindece câteva săptămâni de repaus la pat. Am venit ca să încheiem o înțelegere, Kristof — hopa, scuze — domnule Nast, am vrut să spun. În legătură cu fiica dumitale.

Bărbia lui zvâcni în sus, și privirea i-o întâlni pentru prima oară pe-a lui Leah.

— Și acum, dacă tot ți-am captat atenția...

— Ce e cu Savannah?

— Ai căutat-o, nu-i așa? Acum, că Eve s-a dus, nu mai e nimeni care să te împiedice să-ți iei ce-ți aparține. Iar eu sunt tocmai persoana potrivită care să te ajute. Știu precis unde o găsești.

Nast își ridică repezit manșeta și-și privi ceasul de la mână, apoi ridică ochii spre Leah.

— Șoferul meu mai este în măsură să-și reia îndatoririle?

— Discutabil, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Atunci, să sperăm că ești capabilă să vorbești și să conduci în același timp.

Confuză, săcâită și uluită

AVEAM PROBLEME cu Străbunele. Iar. Pentru ele, fusesem o pacoste de când mă știam, iar acum, când am douăzeci și trei de ani — deci nu mai eram nici copil precoce, nici o adolescentă rebelă —, nu mai aveau ce scuze să-mi găsească.

— Trebuie făcut ceva în legătură cu Savannah, s-a auzit în difuzorul a cărui membrană adăuga o deloc nepotrivită notă plângăcioasă vocii Victoriei Alden.

— M-hî, am răspuns, în timp ce degetele îmi zburau pe tastatură, țâcănind un nou rând de cod.

— Aud că tastezi, a constatat Victoria. Paige, tu scrii la tastatură?

— Am termen. Îmbunătățiri la site-ul cabinetului de avocatură din Springfield. Depășit de două zile. Și mai am. Uite ce e, n-am putea să discutăm altă dată despre asta? O să vin săptămâna viitoare la întrunirea Sabatului, și...

— Săptămâna viitoare?! Cred că tu nu iei situația în serios, Paige. Ridică receptorul, oprește-te din lucrat și vorbește cu mine. Cine te-o fi putut învăța astfel de maniere? Sigur nu mama ta, odihnească-se în pace.

Am ridicat receptorul, mi l-am proptit între umăr și ureche, și m-am străduit să scriu cât mai fără zgomot.

— E vorba despre Savannah, mi-a repetat Victoria.

Ce, nu era de fiecare dată? Unul dintre cele câteva avantaje ale faptului că dețineam tutela lui Savannah Levine, în vârstă de treisprezece ani, era acela că, prin comparație, actele mele de rebeliune păleau.

— Acum ce-a mai făcut? m-am interesat, parcurgând cu privirea lista mea de secvențe JavaScript. Știam sigur că scrisesem anul trecut o secvență de program pentru ce-mi trebuia acum. Și a naibii să fie dacă reușeam să dau de ea.

— Ei bine, am vorbit aseară cu Grace, și ea și-a exprimat îngrijorarea față de ceva din ce i-a spus Savannah lui Brittany. Acum, Grace, admite că este posibil ca Brittany să fi priceput greșit, ceea ce cu certitudine mi se pare de înțeles. Noi nu obișnuim să le expunem pe neofitele Sabatului nostru la astfel de lucruri, așa că așa fi șocată dacă Brittany ar fi priceput într-adevăr ceea ce a spus Savannah. Se pare...

Victoria s-a întrerupt și a inspirat scurt, ca și cum continuarea i-ar fi produs o suferință.

— Se pare că Brittany are unele dificultăți cu câteva fete de la școală, iar Savannah s-a oferit să... o ajute la prepararea unei poțiuni urmând să aibă ca rezultat împiedicarea acelor fete de a participa la balul școlii.

— M-hî, am mormăit. A, iată și secvența aia! Scuteam o jumătate de zi de programare. Și, ce?

— Cum adică, „și ce”? Savannah s-a oferit să-i arate lui Brittany cum să le facă pe fetele acelea să se simtă rău!

— Are treisprezece ani. La vârsta ei, și mie mi-ar fi plăcut să-i fac pe o grămadă să le fie rău.

— Dar n-ai trecut la fapte, nu-i așa?

— Doar din cauză că n-am știut descântecurile potrivite. Ceea ce, probabil, a fost bine, fiindcă altfel s-ar fi declanșat epidemii destul de grave.

— Vezi? a replicat Victoria. Este exact ce spuneam. Atitudinea aceasta a ta.

— Eu credeam că vorbim despre atitudinea lui Savannah.

— Iată. Exact așa. Eu încerc să-ți atrag atenția asupra unei probleme serioase, și tu o bagatelizezi, prin glume. Atitudinea aceasta ușuratică nu-ți va permite niciodată să devii conducătoarea Sabatului.

Mi-am stăpânit imboldul de a-i aminti că, după moartea mamei mele, eu eram conducătoarea Sabatului. Dacă-ș fi făcut-o, mi-ar fi „amintit”, la rândul ei, că eram conducătoare numai cu numele, iar discuția aceasta ar fi evoluat, de la stadiul de energizantă, la cel de urâtă, doar cât ai clipi din ochi.

— Savannah e răspunderea mea, am zis. Voi, Străbunele, ați stabilit asta foarte clar.

— Din motive întemeiate.

— Din cauză că mama ei practica magia neagră. Ooo! Ce înfricoșător! Ei bine, știi ceva? Singurul lucru înfricoșător la Savannah e viteza cu care-i rămân mici hainele. E un copil; o adolescentă normală, cu porniri rebele... nu o practicanță a magiei negre. I-a spus lui Brit că poate să-i prepare ea o poțiune. Mare scofală. Zece contra unu că nici măcar n-ar putea. Ori a făcut paradă, ori a încercat să ne șocheze. Așa procedează adolescentele.

— Îi iei apărarea.

— Normal că-i iau apărarea. Nimeni altcineva nu i-ar lua-o. Biata fată a fost ca în iad vara trecută. Înainte să moară, mama mi-a cerut să am grijă de Savannah...

— Sau așa ți-a spus femeia aceea.

— Femeia aceea e o prietenă de-a mea. Ce, nu crezi că mama mi-ar fi cerut să am grijă de Savannah? Normal că mi-ar fi cerut. Asta-i menirea noastră, să ne apărăm surorile.

- Nu și cu riscul de a ne pune în primejdie pe noi înșine.
- Și de când e mai important...
- Nu am timp să mă contrazic cu tine, Paige. Vorbește cu Savannah, sau vorbesc eu.

Clic.

Am trântit receptorul în furcă și am ieșit cu pași apăsăți din biroul meu, bombănind tot ce mi-aș fi dorit să-i răspund Victoriei. Știam când trebuia să-mi țin gura, cu toate că, uneori, între a ști și a face era o foarte mare diferență. Mama era cea cu politica. Ea stătuse ani întregi să trudească la înfăptuirea unei mici modificări la legea Sabatului, netezind toate penele înfoiate și argumentându-și cu un zâmbet punctul de vedere.

Acum, ea nu mai era. Fusese asasinată în urmă cu nouă luni. Nouă luni, trei săptămâni și două zile. Creierul meu efectua neinvitat calculul, ridicând brusc capacul puțului durerii. L-am trântit la loc. Ea nu și-ar fi dorit așa ceva.

Fusesem adusă pe lumea asta cu un scop. La vârsta de cincizeci și doi de ani, după o viață care o ținuse prea ocupată încât să aibă copii, mama își rotise privirea prin Sabat și nu văzuse vreo succesoare demnă pentru ea, așa că-și găsisese un „donator genetic” corespunzător și, întrebuițându-și puterile magice, mă concepute. O fiică născută și crescută pentru conducerea Sabatului. Acum, că ea nu mai era, eu trebuia să-i cinstesc amintirea îndeplinindu-mi această menire, și asta aveam să fac, indiferent dacă Străbunelor le era pe plac, sau nu.

Mi-am lăsat baltă computerul. Convorbirea cu Victoria îmi alun-gase din creier orice chef de programare. Când ajungeam în astfel de stări, aveam nevoie să fac ceva care să-mi amintească ceea ce sunt și ceea ce-mi doresc să realizez. Iar asta însemna să-mi exerszez descântecelor: nu pe cele aprobate de Sabat, ci pe cele interzise.

Ajunsa în camera mea, am tras covorul deoparte, am descuiat chepengul spațiului de depozitare și am scos de-acolo un rucsac. Pe urmă, aplecându-mă și întinzând mai mult brațul prin deschizătură, am desfăcut un zăvor secret, deschizând un al doilea compartiment, din care am scos două cărți. Apoi, m-am îndreptat spre ieșirea din spate.

Tocmai îmi strecuram picioarele în sandale, când am auzit deschizându-se ușa din față. Mi-am privit ceasul. Trei după-amiaza. Savannah ieșea de la ore abia la patru fără un sfert, și tocmai de aceea îmi închipuisem că aș avea la dispoziție aproape o oră pentru exerciții, înainte de a-i pregăti gustarea de după școală. E drept că Savannah era prea mare pentru programul de lapte și fursecuri, însă eu îl respectam zi de zi fără abatere. Hai să fim cinstiți, la douăzeci și trei de ani eram destul de insuficient pregătită pentru creșterea unei adolescente; măcar atât puteam să fac: să fiu acasă când venea ea de la școală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, repezindu-mă în antreu. E ceva în neregulă?

Savannah a bătut în retragere, de parcă s-ar fi temut că aș fi putut comite vreun gest nesăbuit, ca de exemplu s-o îmbrățișez.

— Azi e ședință de consiliu profesoral. Ne-au dat drumul mai devreme. Ai uitat?

— Mi-ai spus?

Și-a frecat ușurel nasul, încercând să-și dea seama dacă ar putea să scape cu minciuna.

— Am uitat, a recunoscut apoi. Dar te-aș fi sunat, dac-aș fi avut un telefon mobil.

— O să ai telefon mobil când o să-ți poți permite să-ți plătești abonamentul.

— Dar sunt prea mică pentru un serviciu!

— Atunci, înseamnă că ești prea mică pentru un telefon mobil.

Vechea controversă. Ne cunoșteam bine replicile, și nu ne abăteam niciodată de la ele. Era unul dintre avantajele faptului de a